FASİKÜL 49 – SAYFA 1

Çeviri: Selin Gül Seçer

TÜRKİYE

UYGARLIK KALESİ VE AKDENİZİN ÖZGÜR DOĞUSU

Hasan Refiğ Ertuğ

İkinci Dünya Savaşı'nın ilk yılında demokratik düzendeki Devletlerin birinci amacı, son zaferin kazanılacağı cephelere giden tüm büyük deniz rotalarını ve suyollarını ellerinde tutmaya devam etmekti. Savaşa uzun yıllardır hazırlanan Nazi, Faşist ve Japon militaristlerine karşı gelmek amacıyla Demokrasilerin kurmaya çalıştığı cephe, o zamanda her bakımdan güçsüz ve savunma için de yeteri kadar donanımlı değildi. Ayrıca, Demokratik Cephe içerisinde, savaşa devam etmeleri ya da savaşı kaybetmelerinin savaşın gidişatını ve sonucunu belirleyeceğinden dolayı oldukça önemli olduğu düşünülen belirli kilit noktalar vardı. Bunların başında Cebelitarık Boğazı, Süveyş Kanalı, Basra Körfezi ve Türk Denizleri bulunuyordu.

O zamanda hatta daha sonra 1941 ve 1942 yıllarında bile Demokratik Cephe ülkeleri gözlerini tek bir kaleye çevirmişti: Türkiye'ye. Totaliter Nazi sürüsüne karşı demokrasi ve özgürlüğü güçlendiren önemli deniz rotalarını koruyan Türk Kalesi, Süveyş Kanalı, Basra Körfezi ve Stalingrad'da Rus direnişine yönelik güney girişimleriyle iletişim hatlarını savunmaya ne kadar süre daha devam edebilirdi? Türk Boğazları, Alman ordusuna malzeme ve destek sağlayan Rus ve Alman gemilerine karşı ne kadar süre kapalı kalabilirdi?

Birçok devlet adamını uykusuz gecelere sürükleyen bu muammaya yönelik kilit nokta, sınırlı tarımı, ekonomik kaynakları ve yirmi milyondan daha fazla olmayan halkı ile Türkiye'nin ellerindeydi. Savaşın hemen öncesinde, Türkiye İngiltere ve Fransa ile dostluk ve karşılıklı yardımlaşma anlaşması imzalamış, Rusya ile olan ilişkilerinde tek başına hiçbir değişiklik yapmayacağına söz vermiş ve kısaca, özgürlüğe inanan ayrıca insan değerlerini önemseyen bu ülkeler arasında yerini almayı kabul etmişti.

Ancak savaş patlak verdikten kısa bir süre sonra, siyasi ve askeri konum, anlaşmanın imzalandığı dönemde gerçekleşen şeyle kıyaslandığında önemli bir değişime uğradı. Sadece bir gücün haklı olduğuna inanan bu ülkelerin bölüştüğü ilk hisseler altında, Çekoslovakya haritadan silindi, Lehistan dağıldı, Yugoslavya, Romanya, Bulgaristan ve Yunanistan güçsüz düştü, İsveç dışındaki kuzey ülkeleri işgal edildi ve son olarak da Avrupa'daki en büyük askeri güce sahip olduğu düşünülen Fransa, kendi bölgesinde silahları bıraktı. Sadece bu resme bakarak, durumun ne kadar umutsuz olduğunu görmek oldukça kolaydı. Fakat tüm bunların yanı sıra Anglo-Sakson güçlerin altındaki bölgelerde bile dostluk duyarlılığıyla Anlaşmaya bağlı kalan gruplar üzerinde ara sıra eylemler oluyordu.

Bu durumla yüz yüze kalındığında özgürlüğün önünde, güven ve umutla dönen tek bir kale bulundu; o da Türkiye'ydi. Nazi ve Faşist kara, deniz ve

hava kuvvetleri, Girit Adası, Ege Denizi ve Akdeniz üzerinde kontrollerini sağlarken aynı zamanda Alman ordusu da tüm Avrupa'ya hâkim olurken, Türkiye'nin güçlü sesi, İngiltere ile anlaşmasına sadık kalacağını, özgürlük sınırından çekilmeye niyeti olmadığını, ne Basra Körfezi yoluyla Rusya'ya ve Suriye yoluyla da Süveyş kanal bölgesine tedarik sağlayan İran transit yolunu düşmana açacaklarını ne de Türk Boğazlarını totaliter güçlere teslim edeceklerini cesurca ve açıkça beyan ettiği bir kez daha duyuldu.

Yıllar geçti; Demokratik Cephe tam bir zafer kazandı; Japonlar Uzak Doğu'ya teslim olduktan kısa bir süre sonra Almanya, savaşmaktan vazgeçti. Dünyanın, uzun süredir beklediği barışı sonunda elde ettiğine inanıldı. Herkesin umudu sürekli bir dünya barışının kurulması üzerineydi. Fakat o anda, ikinci bir tehlike belirdi: Rusya işgali ya da etkisi altındaki ülkelerin cesaretlendirmesi ve korumasıyla komünizm dünya barışının gerçekleşmesine engel oldu. Hemen hemen tüm ülkede, komünistler sadece rahatsızlık yaratmakla kalmadı aynı zamanda da savaş kaynaklı ekonomik karışıklıktan faydalanarak güç elde etmek için grevlerle başlayan tüm şiddet türüne başvurdu. Yunanistan'daki gerilla hareketleri, Fransa ve İtalya'daki grevler, Romanya ve Çekoslovakya'daki demokratik rejime karşı hakaretler tüm bunların hepsi komünistlerin yaptığı şeylerdi. Tüm bu komünist hareketleri, aynı karargahtan emirler alan silahlı ve disiplinli her ülkede güç elde etmek ayrıca hak ve özgürlüklerinden onları mahrum bırakarak büyük halk kitlesini köleliğe dönüştürmek için oluşturulmuştu.

Savaş süresince, asıl demokrasi ve özgürlük düzenindeki ülkeler eşit alakayla gözlerini Akdeniz'e çeviriyor. Komünizm, Asyalı, Afrikalı ve Amerikalı insanları tehdit edebildiği yerden stratejik bir noktaya ulaşmada başarılı olacak mı? Başka bir deyişle, Akdeniz'e tutunabilecek mi? Fransa ve İtalya komünist kışkırtıcılığı ortadan kaldırmayı başardı, Yunanistan yabancı ülkeler tarafından sürdürülen gerilla hareketlerini bastırmak için uğraşıyor ve İran Demir Perdenin arkasında sürüklenmemek için mücadele ediyor ancak bu bölgelerdeki durum korkutuculuğunu sürdürüyor. Sadece güçlü, azimli ve sarsılmaz Türkiye yerinde duruyor. Ayrıca bir kalkan olarak komünizmi kullanan İslav saldırısına tıpkı dayanıklı bir kale gibi cesaretle karşı koyan da Türkiye'dir. Türkiye, komünizme karşı olan direnişinde hiçbir zaman bocalamadı.

Türkiye'nin tutumu tüm demokratik dünyanın gittikçe hayranlığını ve saygısını kazanıyor. Özgürlüğe inanan ülkelerin insanları aynı sınırlarda duran nöbetçilere besledikleri aynı sevgiyi güvendikleri Türkiye'ye de gösteriyor. Türkiye'nin Demokratik Cephe'den çekilmeden Nazi ve Faşist baskısına ve tehditlerine geçmişte kulak asmadığı gibi saldırgan İslav açgözlülüğünün aracı olan komünizme de karşı koyacaktır. Türkiye, özgürlüğe dayalı demokrasi ve rejime inanır; Türk insanlarının ideali, özgürlüğe inanmaktır. Demokratik Cephe'nin destekçileri hem Türkiye'ye hem de Türklere inanır ve güvenir çünkü denenmiş ve deneyimlerle tatlandırılmış arkadaşlar olarak Türkiye ve Türkler, demokratik dünyanın müttefikleri olarak kalacak ve batı uygarlığına fedakârca hizmetler sunmaya devam edecektir.